

אקדמות הוא שיר של חשק

מאד עמקו מחשבותיו צקיפורי המעשיות שסיפר, צפרט צמעשה הנוראה הזאת של השבעה צעטלירש שאמר שהוא עולה על כולם. ואין שום דיבור שלא יהיה צו כוונה נוראה ונשגבה וכו', עם כל זה מה שאנו יכולין למנוא איזה רמו אנו מחוייבין להתייגע ולמנוא, כי דברים הנאמרים צרות הקודש, צפרט צמדריגה נשגבה כזאת סוצלים הכל - כל דברי אמת שמואלין צהם כל אחד כפי דעתו, וצפרט צענינו שכאמור מוהרנ"ת צעלמו זיין וליה לעיין צמעשה הזאת כדי להצין את ענין השיר של חשק הק' הזה.

וגעתיק מהמעשה כמה קטעים השייך לענינו וז"ל שס:

ובל מה שהיו מדברים לה שידוכים, היתה משיבה, שאין רצונה בדברים, דהיינו לדבר השידוך, רק שיבוא המשודך בעצמו. והיא היתה בקיאה מאד בחכמת השיר, ועשתה באומנות מקום שיבוא המשודך על אותו המקום ויעמוד בנגדה, וידבר דברי שיר, היינו שיר של חשק, בדרך שמדבר החשוק לחשוקתו דברי חיבה וכו', ולקצת, שנראו לה עוד יותר, היתה מראה עצמה פנים אל פנים, והיתה מראה את פניה, והשיבה לו דברי שיר וחבה, ולכולם סיימה בסוף. אבל לא עברו עליך המימות ולא היה מי שמבין בוונתה וכו', וכשהיתה מראה פניה, היו נופלים מגודל יפיה, והיו קצת

ידוע ומפורסם מה שרצינו הק' דיצר צקדשו צצח השיר הקדוש של האקדמות עם הניגון שלו כמ"ס צשימות הר"ן: שיבה את אקדמות מאד מאד. ואמר: שישראל מחמת שהם משוקעים ורגילים כל כך בטוב, על בן אין מרגישיין כל כך את שבח מעלת גדולת השבח הקדוש הזה של אקדמות שאומרים בשבועות. ואמר: מי שיודע מעלת השיר של אקדמות עם הניגון שלו כמו שרגילין העולם לומר אותו בניגון הידוע, הוא דבר נפלא וחידיש גדול מאד. והתחיל לומר קצת איזה תיבות מאקדמות עם הניגון. ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק (עיין בהמעשה של הבערגיר שם מדבר משיר של חשק):

והנה כיון צצפירוש אמתר דהאי שיר של חשק שייך וקשור לענין השיר של חשק צצמעשה י"א צקיפורי מעשיות וליה לנו מוהרנ"ת לעיין צמעשה הצערגיר כדי להצין את מה שרמו כלן רצינו ז"ל צאמרו על אקדמות שהוא שיר של חשק, הותר לנו ואולי אף חובה עלינו למנוא רמוים קדושים מהמעשה הקדושה הזאת לענין עבודת השיר והשבח הקדוש והנורא הזה.

וידועים דברי מוהרנ"ת ז"ל צליקוטי הלכות מלמדים הלכה ד' צרמוי דצרו על מעשה הצעטליר'ס כתצ צזה"ל ואם אמנס לא אתי אנש על יצשתא די יכול פשרא דנא להחויא, כי מאד

נשארים חלשות, וקצת נשתגעו מחמת חולת אהבה, מגודל יפיה שהיה מופלג מאד מאד.

והנה כל הקטע הזה מוצן היטב שיש בו רמזים להאי יומא של קבלת התורה, אשר היו מדברים הרבה שידוכים - ורח משעיר למו וכו', ועשתה באומנות מקום שיצוא ויעמוד כנגדה - ויחן שם ישראל נגד ההר, ולאלה שנראו לה עוד יותר היה מראה פנים צפנים - דבר ה' עמכם, וכשהיתה מראה פניה היו נופלים ונשארים חלשות - כמ"ש וירא העם וינועו, כל אלה רמזים קצרים ללמד על הכלל כי ענין השיר של חשק שמדברים לכלה בעת השידוך שבמעשה קדושה זאת קשור לכל ענין מעמד קבלת התורה אשר נעשה ונשמע בכל שנה ושנה, ובהמשך הדברים יבואר יותר.

ובהמשך המעשה איתא: ועל הים היה רוח. והרוח שמע, שנמצא יפת תואר כוז בעולם, וחשב לתפסה וכו', ונסע הרוח וכו' וצא אל העיר שהיתה שם, ועמד עם ספינתו צים, וכו', והרוח החציה עלמו עמה צור של מי גשמים וכו', עד שהיה מחציה עלמו עמה בכל השצעה מקומות. וגם קטע זה נלרך מאוד לענינו כאשר יבואר ברמזי הדברים בהמשך, ע"פ דברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות.

גם צקוף המעשה דיבר רצינו צפירוש רמזים על כל ענין המעשה שמרומו זה ענין לידת דוד משיח כמ"ש שם: בלוט כתיב ההרה המלט, היינו בערגיר, וממנו נולד משיח, שיצוא צמהרה צימינו, אמן.

ומענין לענין הוסיק אחר שסיפר המעשה: ישראל היה להם סימנים צמארים פקוד פקדתי,

מי שיאמר להם זה הלשון, הוא הגואל. והדבר תמוה: מאחר שידעו כל ישראל מזה, אם כן מהו הסימן, אפשר לא נמסר אלא להזקנים, וגם על הגואל האחרון צודאי יש סימנים, משיח יגיד לישראל כל מה שעצר על ישראל בכל יום ויום. על כל אחד ואחד מישראל צפרט, תמר אצדה גם כן הסימנים, כמוצא צמדרש. גם כשהיתה יוצאת לשרף, צא הס"מ והרחיק ממנה הסימנים, וצא גבריאל וקרצן, כמו שנאמר צמדרש, וממנה נולד משיח, שיצוא צמהרה צימינו אמן:

וצודאי מקושר הדבר גם לענין זה כי בשצעות אנו קורין מגילת רות מענין המשך לידת משיח אחר שבלוט היה מעשה וצתמר היה מעשה וצרות היה מעשה וכו' שכל אלה צחינת מימות שעצרו על נשמת דוד משיח כידוע, וע"כ משיח יגיד לישראל כל המימות שעצרו עליהם, ונשמתו הק' נמשך בעולם מרות על שם שריוה להקצ"ה צשירות ותשצחות, ובשצעה קולות שאמר על המימות, נמצא מרחוק נראה שמקושר גם לכאן ענין השיר של חשק.

והנה לשון זה של חשוק וחשוקה נמצא כידוע בלשון האור החיים הק' (שמות יט א) דצברו על מעמד הר סיני, כמ"ש צתוך דצריו וו"ל: כי מן סימני האהבה היא שלא יתעכב חושק מצוא לחשוקתו וכו', ותקח לך שיעורן של דברים מחשוק וחשוקתו וכו', באומרו ציום הזה צאו וגו', הגיע חשוק ונחשק לחושק וחשוק ושמו שמים וארץ, כי זה הוא תכלית הצריאה ותקותה.

וצדברי רצינו הק' מצינו לשון זה צתורה ס"ו וו"ל: כי אי אפשר לעשות שום דבר כי אם על ידי חשק, דהיינו למשל כשמדבר איזה דיבור, לריך

שיהיה לו מתחילה חשק לדבר. וכן כשעושה חיזה פעולה, אם לא היה לו חשק מתחילה לעשותה, צוודאי לא היה עושה אותה. ועל כן כל דבר שבקדושה שהאדם נרתיך לעשות, כגון לנסוע להנדיק, או שאר דבר שבקדושה שהאדם נרתיך לעשות, נותנין לו מתחילה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה הדבר, ועיקר גודל החשק נעשה על ידי המניעה שמזמנין לו וכו' עיין שם כל זה באריכות.

ובהמשך התורה וז"ל: כי יש חשק וחושק ונחשק, דהיינו האדם החושק, והדבר הנחשק, והחשק שחושקין לדבר הנחשק. וכפי מעלת הנחשק, כן נרתיך להיות גודל החשק. ועל כן כשהנחשק גדול מאד, נמצא שרתיך שיהיה לו חשק גדול מאד. אזי יש לו מניעה גדולה ביותר, שעל ידי זה החשק גדול ביותר.

והנה תורה זו, לצד מאשר כבר נראה מתוך הדברים שקשורה וחצוקה ודצוקה לכל ענין מתן תורה אשר כאמור היה מעמד של חשוק וחשוקתו אל תקרי מורשה אלא מאורסה, ציותר ויותר מזה הוא כי צליקוטי הלכות הכשר כלים הלכה ד' שהיא הלכה נפלאה המדצרת על חג השצועות ומתן תורה וכו' צנויה ומיוסדת על תורה זו, ומדצר הרצה על ענין המימות שעוצרים על כל מי שרוצה לקבל התורה ולקיימה מחדש, ומתוך דצריו אנו למדים על ענין החשק וכל דצרי השיר של חשק כאשר יצואר.

ומחיבת הקודש אעתיק קצת מדצריו וזה לשון קדשו השייך לענינו: וזהו צחינת גודל המעלה והטהרה והקדושה של טצילת מקוה שזוכין ישראל. וזהו צחינת המקוה של שצועות שהוא הטהרה לקבלת התורה שממש נמשכין כל טהרות

המקוה של ישראל. כי על ידי טצילת מקוה, מצטלין ענמן צצחינת ציטול ומסירת נפש, שזהו עיקר שלימות רצון דקדושה, שרתיך שיהיה הרצון חזק צמסירת נפש, שזהו צחינת טצילת מקוה, כי זה ידוע שהאדם אינו יכול לחיות צתוך המים, ועל כן כשהאדם נכנס כולו לתוך המים, הרי הוא מוסר נפשו ומצטל עצמו לפי שעה. וזה צחינת תוקף החשק והרצון אל הקדושה, כי עיקר כוונתו צצילה, כדי שיזכה להמשיך עליו רוח דקדושה. ועל ידי תוקף הרצון הזה הוא נכלל צשורש הרוח העליון דקדושה שהוא צחינת רוח אלקים המרחף על פני המים הנ"ל. ועל ידי זה הוא זוכה להוציא משם רוח חדש דקדושה מכח אל הפועל כנ"ל. ואזי ממילא נצצטלים ונופלים כל השונאים והחולקים שהם המונעים מלהוציא מכח אל הפועל, כי כשזה קם זה נופל. וזה שאמר אדמו"ר ז"ל, צספר הא"צ, שטוב ליצצ צמקוה תחת המים, עד שלא יוכל להנשים, ועל ידי זה מצצטלין דינים, כי נרתיך לצטל עצמו צרצון חזק, צמסירת נפש כדי שיזכה לקבל על ידי המקוה רוח חדש דקדושה וכנ"ל. ועל כן על ידי זה מצצטלין דינים, שהם המניעות, כי עיקר כל המניעות הם על ידי דינים. ועל כן מצצטלין אותם על ידי טצילת מקוה, צפרט כששורה כנ"ל, שזהו צחינת רצון חזק צמסירת נפש, שעל ידי זה משצרין כל המניעות וזוכין להוציא מכח אל הפועל כנ"ל:

וזה שאמרו רז"ל (ומוצא צפירש"י איוב כח) על פסוק, תהום אמר לא צי היא וים וכו', שצשעת מתן תורה צא השטן לפני הקדוש צרוך הוא ואמר לו, היכן תורה, אמר לו, אצל צן עמרם. צא לו אצל משה, אמר לו, היכן תורה, אצל ים. צא לו אצל ים, אמר לו, היכן תורה, לא צי היא לך אצל צן עמרם,

זא לו אלל בן עמרס, אמר לו, היכן תורה, אלל תהוס. זא לו אלל תהוס, אמר לו, היכן תורה, אמר לו, אין עמדי לך אלל בן עמרס. זא לו אלל בן עמרס, אמר לו, היכן תורה, אלל הקדוש צרוך הוא. וזה שאמר תהוס לא זי היא ויס אמר אין עמדי, לא יותן סגור תחתיה וכו', אצדון ומות אמרו, ופירש רש"י, המאצדין וממיתין עצמן עליה אמרו, באזנינו שמענו שמעה, שהיגע זעה, מתקיימת צו.

והנה כל רואה ישתומם על דצרי האגדה הזאת, כי היא פליאה מאד מתחילה ועד סוף, כי מתחילתה יקשה, מה לו לשטון, לשאל את הקדוש צרוך הוא על התורה, וכי אוהב תורה הוא, הלא שונא את המקיימים התורה ומתגרה בהם מאד, וגם למה היה צריך הקדוש צרוך הוא להשיצו למי מסר גנוזי אוצרותיו, הליועץ מלך נתנוהו, וציותר תמוה מאד הפלא ופלא, מה ראה משה להטעותו ולומר שהיא אלל היס ואחר כך שהיא אלל התהוס, ואיך הוציא שקר מפיו חלילה, וגם כי לא ידע שאחר כך יחזור אליו, וגם אחר כך איך אמר שהיא אלל הקדוש צרוך הוא, והלא צאמת כבר מסרה ה' יתצרך אליו.

אך צאמת הכל ניחא, ועיקר הכלל היא, שאי אפשר לקבל את התורה בכל אדם וצכל זמן, דהיינו שיזכה לקיים את התורה ולהצין דרכי התורה על מכונס, שזה עיקר צחינת קבלת התורה צכלל וצפרטיות צכלל אדם, כל זה אי אפשר כי אם על ידי יגיעות גדולות, שצריכין לצצר מניעות עצומות קדם שזוכה כל אחד לצחינת קבלת התורה, כמו שאמרו רז"ל יגעתיו ומנאיתי תאמין, מנאיתי ולא יגעתיו אל תאמין וכו'. והנה השטן שנתן לו ה' יתצרך כח להתגרות כנגד הרואה לקבל ולקיים את

התורה, כי עיקר קיוס התורה תלוי צזה על ידי שיש שטן המונע ומסית אותו, שעל ידי זה יש לו צחירה, כי צלא הצחירה אין מקוס לתורה, כי צשציל זה לא מסר את התורה למלאכים כי אם לצני אדם מחמת שיש להם צחירה. ועיקר הצחירה על ידי השטן המסית והמונע, ועל כן יש לו כח לקטרג תמיד כידוע דצצרי חז"ל, ומחמת זה היה לו כח לצוא לפני ה' יתצרך ולשאלו היכן תורה, כי הצין שה' יתצרך עוסק ליתנה לישראל, ורצה לקטרג על זה, כי עדין אינס כדאי לקבל את התורה, כי צאמת ניתנה התורה לפני הזמן, כמו שאמרו רז"ל על פסוק דצר צוה לאלף דור. ועל כן, צודאי היה לו כח לשאל את ה' יתצרך על זה, כי הוא ממונה על זה לשאל ולקטרג, השיצ לו ה' יתצרך, כבר הוא אלל בן עמרס, ואם יש לך לטעון עמו ולהתגרות צו למה קיבל, לך אליו. הלך אלל בן עמרס, ושאל אותו, היכן תורה, כאומר, היכן התורה שקיבלת למסרה לישראל, הלא אינו על פי הדין, כי עדיין אינס ראויים למסור להם התורה.

ומשה רצינו הצין תוכן דצצרו עד היכן מגיעים והצין שקשה לו להשיצו, כי צאמת יש לו כמה טענות וקטרוגים, שישראל עדיין אינס כדאים לקבלה, השיצ לו משה צחכמה, אלל ים, וכונתו, כי עדין לא מסרתיה צשלימות לישראל, רק התורה היא אלל היס, הינו שאין לך עדיין לקטרג על ישראל על קבלתה, כי התורה עדין אלל היס, היינו שאין מי ששיג את התורה ויקיימה כראוי כי אם כשהוא מרוצה לסצול יגיעות עצומות ולמסור נפשו לירד לתוך עמקי ים, רק הוא זוכה לצחינת קבלת התורה צשלימות, כי התורה עמוקה מני ים ואין מי שיזכה לקבלה כראוי כי אם אותן שהם צצחינת יורדי היס וכו', כי רק המה ראו מעשי ה'

ונפלאותיו וכו'. ועל כן אין לך לקטרג על קבלתה, כי עדיין לאו כל אחד זוכה אליה, כי אם כשמוסר נפשו לירד לתוך הים בשצילה. ומי שהוא צחינה הזאת, צודאי מגיע לו לקבלה. ועל כן רץ השטן תכף אל הים, ושאל לו היכן תורה, כי טעה וסצר שהדצר כפשוטו, שהתורה צתוך הים וצריכין לירד לתוך הים לקבלה משם. ועל כן שאל את הים, היכן תורה, כי אם היא צאמת צתוך הים, יעמד הוא אל הים לקטרג ולמונע כל מי שירצה לירד לתוך הים לקבלה משם, כי זה יש לו כח לעמוד למסית ולמונע ולמעכב בכל מקום שנמצאת התורה שם כדי שיהיה צחירה כנ"ל. והשיב לו הים, האמת לא צי היא, כי צאמת אינה צתוך הים. מיד, חזר השטן למשה ושאל לו עוד הפעם, היכן תורה, מאחר שהים אומר, לא צי היא. אמר לו משה, אל הים התהום, הינו שרצה להציל את עצמו מקטרוג של השטן, והשיב לו, מה לך להתגרות צזה, שהים אמר, לא צי היא, האמת היא, כן, שגם מי שמוסר נפשו צחינת ירידה לתוך הים גם כן אינו זוכה לתצונות התורה צשלימות, כי אם כשירד לתוך התהום, כי יש דרכי התורה שאי אפשר להשיגם כי אם מי שיכול לירד לתוך התהום ממש. מיד, רץ אל התהום, ושאל אותו, היכן תורה, כדי לקטרג נגד יורדי תהומות צשציל התורה. השיב לו התהום, לא צי היא.

חזר לו אל משה, אמר לו, אל הקדוש צרוך הוא, היינו שמשה גילה להשטן פנימיות דעתו מה שאמר תחלה, שהתורה אל הים והתהום, שאין כוונתו כמו שטעה השטן וסצר שכוונת משה כפשוטו, שהתורה צתוך הים וצתוך התהום, כי לא זהו כוונתו, כי עיקר כוונתו, שאף על פי שקיבל את התורה, עדיין גם עתה התורה אל הקדוש

צרוך הוא, כי אין מי שידע פנימיות התורה ודרכיה ואיך להכניס קיום התורה בעולם כי אם ה' יצרך לצד, כמו שנאמר אלקים הצין דרכה. רק מה שאמר שהתורה אל הים והתהום, כוונתו שאי אפשר לצוא לצחינת קבלת התורה צאמת בכל עת, כי אם מי שסובל יגיעות עצומות ומשצר מניעות גדולות כמו יורדי הים וירד לתוך התהום ממש. ועל כן אין לך לקטרג על זה, כי מי ששיצר מניעות כאלה, צודאי מגיע לו לקבל את התורה. וזהו לא יותן סגור תחיה וכו', כי אין יכולין לקנותה צדמים רבים וכו', רק אצדון ומות אמרו צאזינו שמענו שמעה, הינו שהמאצדין וממיתין עצמן עליה אמרו צאזינו שמענו שמעה, שהיגע צה מתקיימת צו, היינו שעיקר קבלת התורה וקיומה היא צמי שממית ומאצד עצמו עליה לסבול יגיעות עצומות ולשצר כל המניעות על ידי תוקף הרצון והחשק. וזה היה כוונתו צמה שאמר שהיא אל הים והתהום, כי אין הכוונה שירד האדם לתוך הים והתהום ממש, להוציא אותה משם, רק העיקר הוא הרצון והחשק שיהיה מרוצה צאמת לסבול מסירת נפש, אפלו לירד לתוך הים והתהום ממש צשצילה, אל תיכף כשהוא מרוצה לכך צרצון חזק צאמת עוזר לו ה' יצרך לקבלה מיד, כי על ידי הרצון משצר כל המניעות וזוכה לקבלה כראוי כנ"ל:

וזהו לא צשמים היא ולא מעצר לים היא לאמר וכו'. וכמו שפירש רש"י, שאם היתה צשמים, היית צריך לעלות אחריה ואם היתה מעצר לים, היית צריך לעצור אחריה, אך צאמת קרוב אליך הדצר מאד צפיד וצצצך לעשותו, שהעיקר תלוי צרצון צצצ וצפיו, כי צריכין לדצר הרצון והכיסופין צפיו כדי להוציא מכח אל הפעל, ותיכף שהוא מרוצה

על הכל באמת, אפלו למסור נפשו לעלות לשמים ולירד לתוך הים בשביל התורה, תיכף הוא זוכה אליה, כי אין הקדוש צרוך הוא זה בטרוניא עם צריותיו, ואין הקדוש צרוך הוא שולח להאדם מניעות שלא יוכל לשצרם אם ירצה, והעיקר הוא על ידי תוקף הרצון כנ"ל.

נמצא, שכל דברי משה רבינו להשטן אמת ולדק מה שהשיב לו תחילה שהיא אלל הים והתהום, ומה שאמר לו בסוף שהיא אלל הקדוש צרוך הוא, כי הכל אמת, שעדיין עיקרה אלל ה' יתצרך ואי אפשר להמשיכה כראוי בכל אדם ובכל דור ודור, כי אם על ידי רצון חזק במסירת נפש עד שיתרצה לירד לתוך הים והתהום כנ"ל. ועל ידי הרצון יזכה לשצר כל המניעות המשתטחין לפניו כים ותהום ממש, ויזכה לעצור על הכל בשלום וכנ"ל. וגם דחה צוה את השטן שאין לו לקטרג עוד על קבלת התורה, כי עדיין היא אלל הקדוש צרוך הוא וצריכין יגיעות גדולות לשצר מניעות עצומות קודם שזוכין אליה כראוי, ועל כן מה לך לקטרג, כי הלא אתה עושה את שלך בשלימות ואתה מזמין לכל אחד מניעות עצומות מכל הצדדים וצפרט על ידי בני אדם גדולים שאתה מתלצש בהם להסית ולמנוע את כל אחד שאלו המניעות גדולים מהכל. ואם נמצאים איזה אנשים שחכים על נפשם ומסתכלים על האמת ומשצרים המניעות על ידי תוקף חשקם ורצונם, צודאי מגיע להם לקבל את התורה כפי המניעות שמשצרים על ידי תוקף רצונם וכנ"ל.

הנה הארכתי בהעתקת דבריו הקדושים, אשר סובבים והולכים על דברי רבינו הק' בענין החושק החשק והחשוק, אף שהם חלק קטן מכל דבריו

צפניים, אשרי עין תראה זאת שם מתחילה ועד סוף, ולא העתקנו כי אם הנוגע לענינו.

וכל רואה יראה ויצין כי דבריו הקדושים והנפלאים מכוונים היטב לכל עניני המעשה הזאת אשר נצטוינו על ידו לעיין בה כדי להצין מהות ענין השיר של חשק שעליה דיבר רבינו ז"ל בחג השבועות הנ"ל.

כי קבלת קיום התורה צוה לנו משה מאורסה יפת תואר כלה מאוד נתעלה, בכל שנה ושנה חוזר למציאות הראשון, והקטרוג מתעורר מחדש עד אשר כידוע אסור להקיצו דם צערב יו"ט מסיבה זאת כמצואר צשו"ע ופוסקים, והרואה לקבלה צריך להיות מוכן לעצור מימות מחולפים עצורה, ככל המצואר שם, ועל כן אומרים השיר הקדוש הזה על הצימה - שיצוא המשודך על אותו המקום ויעמוד כנגדה, וידבר דברי שיר, קודם קריאת מעמד קבלת התורה, לעורר ולגלות כי ישראל בכלליות להם נאה ויאה לקבל התורה כלה כלולה ומעוטרה, ועיקר הקשר של החשוק וחשוקתו היה על ידי הכתב שנתנה לו אנה נפשי כתצית יהצית.

וכל השיר של חשק הלזה מתחיל לדבר בשבח הצורה יתצרך וצריאת העולם, ויש לו מלאכים ושרפים וחיות ואופנים מקדשין ומקלסין שמו קדירא צהון קדושתא וכו' וכו', אשר תנה הודך על השמים, אצל, עדצ יקר אחסנתיה חציצין ישראל, שיש להם צחירה ומרצונם צוחרים לחשוק צחשוקתם, אף כי תאין ומתכנשין עליהם כל השצעה מימות כחיזו אדוותא, ותמהין ושיילין להו מן ומאן הוא רחימן שפירא צריותא.

ובדברי השיר הזה נזכרו כמה מיני מימות, ימי וכל מי כנישותא, מי נפישותא, אדוותא ונהרתא,

אשר אי אפשר לקבל התורה ולהינשא לה כי אם על ידי שמוכנים לעבור בהם.

ושמעתי מאחי ר' מנחם מענדל רמו בקשר לתורה הנ"ל וההלכה הנ"ל המיוסדת עליה, כי עמם ענין השיר של חשק קודם האירוסין והנישואין הוא כמניעה להגביר את החשק, וכמו שהיה שם צמעשה הצערגיר שכל מה שהצריכה את המשודכים לשורר שיר של חשק קודם צואם, הוא כדי למנוע את מי שאינו ראוי להיות החתן שלה, ומניעה זו עצמה היא תכלית הרצון וחשוקיהם כוסף לצוא ולהתחתן עמה, כן הדברים בהקדמת צבי תרי ותלת של השיר הקדוש הזה לעצור ולמנוע מעט רד העד צעם, וזה גורם החשק הגדול לקראת שמחת שמים וארץ בתקות הצריאה ציוס חתונתו זו מתן תורה.

ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים כי החתן אשר ראוי לצוא אליה אדרבה המניעה מעורר חשקו יותר ויותר עיין בתורה קט"ו על פסוק זה, והוצא גם כן בהלכות הכשר כלים הנ"ל צאות ל'.

וראה בכל דברי מוהרנ"ת הנ"ל ותראה איך כולם מכוונים לענין השבח הקדוש הזה שכולו שיר של חשק של ישראל אשר פנים צפנים דיצר ה' עמהם כי הם מוכנים לירד צים ותהום וכלל המימות צשצילה, והשטן לא הבין כוונת משה אלא סבר כפשוטו זה צחינת המצואר שם צמעשה אצל לא עצרו עליך המימות ולא היה מי שמצין כוונתה, עד שחשצ השטן שצריך לילך אלל היס כפשוטו ולהתנכל אל ישראל שרוצים לקבלה.

ולזה ירמוז שעל היס היה רוצה ושמע שיש יפת תואר כזו ורצה לתפסה וצא צספינתו ועמד

אלל היס, היינו שהשטן חשצ שצריך לילך כפשוטו צים וצתהום וצכל המימות, וצחמת החתן שלה מרוצה לעצור צכל הז' מימות צשצילה, (לא כמו הרוצח שלא עצר צהם צשצילה כי אם צשציל להעצירה ולמנוע את הראוי לה לצוא אליה, כי לעצמו לא היה צריך לה כלל כמצואר שם, כן צענין התורה שמי שאינו מרוצה לסצול צשצילה, אף אם מוכן לעצור צכל המימות צשציל להרויח על ידה, אינו החתן שלה, אדרבה וכו').

וכפי המצואר שם צדצרי מוהרנ"ת יצואר ענין נדידת שינה צליל צצועות ראה שם צאות ל', ומן הראוי להעתיק צענין זה דצרי הראשית חכמה צשער האהבה פ"ט, אם כי דצריו לגצי קימת חלות כמה נכוים הם לענין מה שנעורין צליל צצועות אחר ההקדמות האלו, וז"ל שם: אינון דתיאוצתא דילהון פי' אותם שנפשם חשקה צשכינה כאיש אשר הולך אחר חשוקתו, שלצו צוער אחר אהבתה ולא יישן מרוצ אהבתו אותה, כן אותם שיש להם החשק הגדול אחר השכינה לא יהצי שכיכו לליצא כי מרוצ חשקם ואש אהבת השכינה הצוער צלצם צהקיצם משנתם לא ישלוט צהם שינה ועצלות. וכדצרים האלה גם צשער הקדושה פ"ז וז"ל: והשכל נותן כי מי שאינו קם, שאינו חושק לאהבת השכינה כלל שהרי החשוק ההולך אחר חשוקתו לא ינום ולא יישן מרוצ אהבתה, וכיון שתלמיד חכם זה אינו קם השכינה תתרעם עליו שאין לו אהבה צה שהרי מצטל עונתה ואינו חושש לה, והקדוש צרוך הוא גם כן יתרעם עליו כי מצטל עונת צתו שהיא התורה, וכצר נמשלה התורה לצת מלך החשוקה היפה.

ואח"כ הולכין למקוה כנ"ל לרמוז על צחינת המימות שאנו מוכנים לילך צהם עד שלא נוכל

להנשים ונמסור נפשנו כשציל התורה וקיומה, וכל אלו הרי הם הכנה גדולה לתשק הנפלא אשר יתעורר להיות הצוקר וההר – בן הצערגי"ר הוא החתן האמיתי צוער באש אהבתו עד לב השמים כפסוקי דזמרה וצכל התפילה אשר היא היא צת העני כמוצן היטב, עד אשר יצואו לעורר מציאות הראשון בקריאת מעמד הר סיני בהגלותך מלכנו ללמד לעמך תורה ומצוות, אז ישוררו השיר של חשק, וידערו על כל מעצר גלותם של ישראל והתחזקותם במסירות נפש כנ"ל, ולכן להם לצד ראוי להינשא ולקבל התורה.

וכל בעלי השיר יוצאים בשיר ונכנסים אליה בשיר, וטוב מאוד להעתיק לפניך דברי החרדים כפ"ט (אות ו') וז"ל: דרך החושק לשורה, וכיון שאהבת יוצרנו נפלאה מאהבת נשים, האוהב אותם בלב שלם ישיר לפניו יתצרך.

ומענין השיר לענין נידוד השינה כנ"ל ראה מה שכתב שם באות ז': כשם שהחושק בחולי אהבתו לתשוקתו תדד שנתו מעיניו כנודע, כן האוהב הנאמן ליוצרנו יתצרך יעור משנתו במתיקות זכרו, כדכתב החסיד צעל חוצת הלצצות לא יישן כי אם על יצועי אהבתו, ולא יקיץ כי אם במתיקות זכרו. ויתגבר כארי מחלות הלילה ואילך, ויקום להדר ולשצח לפניו, ולהתבודד, ולהשתעשע בו, וצרינת תורתו כדוד, דכתיב חלות לילה אקום להודות לך, ודוד אוהב נאמן היה לו כדכתיב ארחמך ה' חזקי ופרש"י – אלהבך, תרגום ואהבת ותרחם. וכתיב כן יתן לידידו שינה, ופירשו ז"ל זה תלמיד חכם שמנדד שינה מעיניו לעסוק בתורה, ואין לשון ידידו יוציא מפשוטו, רוצה לומר אוהבו, שמרוב חשק אהבתו לו יתצרך מנדד שינה מעיניו לעסוק בתורתו ולהשתעשע בו. וז"ל רשב"י פרשת

אחרי מות: נפשי אופיך כלילה וגו'. כלילה, דצעי צר נש מרחימותא דקוב"ה למיקם צכל ליליא לאשתדלל צפולחניה עד דאתער נפרא ויתמשך עליה חוטא דחסד, דתניא זכאה חולקיה דההוא צר נש דרחימותא דא רחיס ליה לקודשא צריך הוא.

ואם כי גם שם ידבר על קימת חלות, נמצינו למדים לענינו, שאנו נעורין צליל שצועות, לעורר חשק החושק לחשוק, עד אשר ישמחו השמים ותגל הארץ עליונים ששו ותחתונים עלזו בקבלת תורה מסיני תואר כלה מאוד נתעלה.

וצו ציום קורין יחוסו של דוד האוהב הנאמן הנ"ל שינא מרות ע"ש שריוה להקצ"ה צמימי השירות ותשצחות ונדד שינה מעינו כמאחז"ל, וז"ל מוהרנ"ת שם: ועל כן דוד מת צענרת, כי עיקר צחינת המשכת קבלת התורה שצועות, דהיינו שנזכה לקיים את התורה כנ"ל הוא על ידי צחינת פי שנים הנ"ל, שממשיכין הצדיקים מרוחו של משיח שהוא דוד כנ"ל. ועל כן דוד שהוא משיח מת צענרת, כי דוד מלך ישראל חי וקים, כי רוחו של דוד שהוא משיח חי וקים לנצח, כי סוף כל סוף יצוא ויגאלנו גאולה שלמה, כי צוא יצוא, לא יאחר. ועל כן מת דוד שצועות דיקא, כי על ידי הסתלקות דוד, שהוא צחינת משיח שצועות, על ידי זה יכולין להמשיך צכל שנה צחינת קבלת התורה שצועות על ידי צחינת פי שנים הנמשך אחר הסתלקות הצדיק ציותר כנ"ל. ועל כן צאמת מחמת זה צענמו, דוד מלך ישראל חי וקים, כי זה עיקר חיות הצדיק לאחר הסתלקותו מה שממשיכין חמיתת תורתו צכל פעם, ועל כן הצדיקים צמיתתן קרויים חיים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לצרכה, עכ"ל.